

KÄPP, m. 2. 1) Kort, lätt staf af trä, rör, fiskben, o. s. v., upptill ofta försedd med knapp och nedtill med doppsko, begagnad till stöd eller att hålla i handen, då man vandrar eller spatserar. Kallas äfven Spatsers-, Promenadkäpp. *K. med krycka. Hafva en k. i handen. Hoppa öfver k. Stå öfver en med k-en*, hafva käppen lyftad öfver någon, för att slå honom. *Rida på k.*, säges om lekande barn, som springa och hoppa, hållande en käpp emellan benen. *Bragt till k-en och säcken*, till tiggerstafven. — 2) Dylig, kort, smal, trind staf, begagnad till hvarjehanda ändamål. *K-ar till en väfstol*. — *Ss. K-knapp, -ända*.

KÄPPAS, se *Kappas*.

KÄPPBAND, n. 5. Band, fästadt i öfra ändan af en käpp.

KÄPPFLÖJT, m. 5. Ett slags flöjt, en afert af *Flûte douce*.

KÄPPHÄST, m. 2. 1) Framdelen af en trähäst, instucken i ena ändan af en käpp, som begagnas af barn till leksak. — 2) (fig. fam.) Säges om tankar, idéer, planer, förslag o. d., dem en person med synnerlig förkärlek omfattar och ständigt talar eller skrifer om, samt på allt sätt förfäktar.

KÄPPRAPP, n. 5. eller **KÄPPSLÄNG**, m. 2. Slag af en käpp.

KÄPPSNODD, f. 3. Snodd, fästad i öfra ändan af en käpp.

KÄPPSTUMP, m. 2. 1) Litet stycke, stump af en käpp. — 2) Liten käpp.

KÄR, a. 2. (lat. *Carus*) 1) Älskad. *En k. broder, syster. Vårt k-a fädernesland. Hafva, hålla k.*, älska, hålla af. — Brukas ofta i tilltal till slägt och vänner, eller till lägre personer. *Min k-a bror, syster, vän. Mina k-a vänner. K-a N! Min k-a madam! K-a far* kallades fordom pastorn i en församling; brukas nu i tilltal till äldre bönder, liksom *K-a mor* till bondhustrur. — *Syn. Älskad, Dyr, Afhållen, Omtyckt*. — 2) Som är till behag, angenäm, behaglig. *Det är mig k-t, oändeligen k-t. Så k-t honom är att ej bli bortkörd*. — 3) Förälskad. *Vara k. i någon*. — *Syn. Betagen, Förtjust i*. — 4) Kärlik. *Vara k., mycket k. Vara k. af sig*.

KÄRA, v. n. 1. Genom stämning eller angifvelse öfverlemnas en sak under domstols pröfning. — *K-n de*, part. pres. Brukas adjektivt i uttrycket: *K. part.* I samma mening säges äfv. substantivt *K-nde*.

KÄRAN, f. sing. indef. Se *Käromål, Klago-mål*.

KÄRANDE, n. 4. Handlingen, då man kärar.

KÄRESTA, f. 1. (egentl. gam. superl. af *Kär*) Älskarinna, älskad flicka, qvinna.

KÄRF, tjärtrv, a. 2. 1) a) Sträf för känseln. — b) Torr, tråkigt och sträf till smaken. *K-va äplen, påron*. — 2) (fig.) a) (om person) Öfverdrifvet allvarsamhet, färdig och utan vänlighet i sitt tal. — b) (om sak) Utan lif, känsla och behag. *K. stil, skrifart*.

KÄRFHET, f. 3. 1) Egenskap att vara kärf för känseln eller smaken. — 2) (fig.) a) Öfverdrifven allvarsamhet, förenad med brist på vänlighet i tal och skick. — b) (i fråga om sak) Brist på lif, behag och känsla.

KÄRFT, adv. På ett kärft sätt, med kärfhets.

KÄRFVAR, m. 2. pl. *kärfvar*. Med sädesband sammanhållen knippa af skuren *ä i k-var*.

KÄRIL, se *Kärl*.

KÄRING, f. 2. (ford. *Kærling*, diminutiv af *Kärl*) som ursprungligen äfven betydde: gammal man) 1) Gammal qvinna. (Talesätt) *Som k-en emot strömmen*, högst egensinnig. — 2) (fig. fam. föraktl.) Käringaktig karl. *Han är en k.* — 3) (fam. skämtv.) Hustru. I äldre språket var denna bem. vanlig. — 4) (skepp.) Ett på ömse sidor af akterspegeln fastbultadt, rundt trästycke.

KÄRINGAKTIG, a. 2. Som till utseende eller skick och uppförande liknar en käring. — *Käringaktighet*, f. 3. — *Käringaktigt*, adv.

KÄRINGBADD, n. sing. Skämtsam benämning på ölsoppa.

KÄRINGBÄR, n. 5. Se *Björnbär*.

KÄRINGFIS, m. 2. Se *Bofist*.

KÄRINGHAKA, f. 1. Haka, liknande en kärings.

KÄRINGKNOP, m. 2. (skepp.) Ett slags knut.

KÄRINGKROK, m. 2. (fam.) *Sätta k. för någon*, sätta benet bakom en annans, för att slå omkull honom.

KÄRINGKRUKA, f. 1. Örten *Ajuga pyramidalis*.

KÄRINGKUR, m. 5. Sådan medicinsk kur, som kloka gummor pläga föreskrifva.

KÄRINGKÄL, m. sing. Se *Taklök*.

KÄRINGMÖTE, n. 4. Händelsen, att man på väg först möter en käring.

KÄRINGPRAT, n. sing. 1) Tal af käringar. — 2) Osannfärdigt och dumt, orimligt tal.

KÄRINGROCK, m. 2. Se *Skogshumle*.

KÄRINGSAGA, f. 1. 1) Saga, sådan som gamla qvinnor omtala, för att roa barn. — *Syn. Amsaga*. — 2) Diktad, orimlig berättelse.

KÄRINGSLADDER, **KÄRINGSNACK**, n. sing. Se *Käringprat*.

KÄRINGSQVALLER, n. sing. Sqvaller af gamla käringar. *Bara k.*, utan all trovärdighet.

KÄRINGTAND, f. 3. pl. — *tänder*. Örten *Lotus corniculatus*, med gula blommor, som blifva gröna, när de torkas.

KÄRINGTRÄTA, f. 1. Träta mellan käringar.

KÄRKOMMEN, a. 2. neutr. — *et*. Hvars ankomst medför nöje. *En k. gäst*. — *Syn. Välkommen*.

KÄRL, n. 5. (förkortadt af *Kärlil*, diminutiv af *Kär*; se d. o.) 1) Husgerädsredskap, ämnadt att deruti förvara flytande ämnen. Här åtskilliga sammansättningar, såsom: Trä-, Lagg-, Dricks-kärl, m. fl. — 2) (bibl. fig.) Redskap. *Ett utkoradt Guds k.* För denna bem. bibehålles alltid den gamla formen *Kärlil*. — 3) Säges om ådrorna i en mennisko- eller djurkropp, samt om alla små kanaler, som innehålla någon vätska. — 4) (bot.) Benämning på de stora, vida, cylindriska eller prismatiska rör, som jemte cellulerna finnas hos en stor del växter.

KÄRLEK, tjärtrlek, m. sing. 1) Känsla, hvarigenom hjertat drages till ett föremål, som synes älskvärdt, och gör det till föremål för sin ömhet, sin tillgifvenhet, sina önskningar. *Sinlig, äkten-skaplig, faderlig, barnslig, inbördes k. K. till Gud*, levande åhaga att göra Guds vilja. *K. till nästan*, då man älskar sin nästa såsom sig sjelf. *K. till alla levande varelser*, välvilja för dem. *K. till fäderneslandet, till äran, dygden, rikedomar, nöjen*. — *Syn. Ömhet, Tillgifvenhet, Hängifvenhet*. — 2) Den brinnande känsla af ömhet och begär, väckt af skönhetssinnet och förtplantningsdriften, som en person af ena könet hyser för en person af det andra. *Vara betagen*